

Slava morală a Domnului Isus (1) - În liniștea Sa

Luca 9,51: *Când se împlineau zilele în care urma să fie luat la cer, Isus Și-a îndreptat hotărât fața, să meargă la Ierusalim.*

Marcu 9,15: *Și îndată, mulțimea văzând pe Isus, s-a mirat și a alergat la El să-L salute.*

Înălțimi și adâncimi

Domnul Isus în timpul vieții Sale pe pământ a arătat o liniște în înălțimile și adâncimile prin care a trecut, care este unică în felul ei și pe care noi putem numai să o admirăm. El știa, ca să folosim o expresie a apostolului, „să fie smerit și să aibă din belșug”. El a știut foarte bine să folosească momentele în care lucrurile decurgeau normal, dacă avem voie să ne exprimăm așa, precum și să valorifice timpurile de constrângere. El a întâmpinat mereu ambele situații în timpul vieții Sale pe pământ.

Glorificarea pe munte

Astfel, pe Muntele transfigurării El a fost introdus pentru un moment în slava Sa. Și acesta a fost realmente un ceas strălucitor. El S-a arătat acolo în maiestatea și demnitatea care I se cuvin. Ca soarele, sursa oricărei lumini, așa a strălucit fața Lui în splendoarea copleșitoare. Și mai marii Vechiului Testament, Moise și Ilie, stăteau alături de El, având parte de slava Sa și strălucind împreună cu El în ea. Însă El coboară iarăși de pe munte. Și atunci a poruncit acelor care au fost „martori oculari ai slavei Sale” „să nu spună nimănui ce au văzut”. Și când a ajuns la picioarele muntelui și mulțimea uimită a alergat la El să-L salute (Marcu 9,15) și fără îndoială fruntea Lui mai purta, chiar dacă slab, un reflex al slavei în care El tocmai a strălucit, El nu Se oprește nici o clipă să primească omagierea din partea mulțimii. Nu, El Se dedică din nou slujbei Sale obișnuite, căci El știa „să aibă din belșug”. Bunăstarea nu L-a făcut arrogant. El nu a căutat loc de cinste între oameni, ci S-a dezbrăcat de Sine Însuși, S-a făcut pe Sine Însuși nimic și a acoperit repede slava Sa. El era mulțumit să fie slujitorul încins pentru slujbă, dar nu a fost îmbrăcat cu slavă.

Biruiitorul după înviere

Tot așa a fost și după înviere (vezi Ioan 20). Îl vedem acolo înconjurat de ucenicii Lui, îmbrăcat cu o slavă, pe care nici un om nu a avut-o vreodată și pe care nici un om nu a văzut-o vreodată. El stă acolo ca Biruiitorul asupra morții, ca distrugătorul mormântului. Și cu toate acestea, cu toate că era în posesiunea unor astfel de glorii, El nu a venit să primească omagierile poporului Său, așa cum obișnuim noi să spunem. Nu ar fi făcut aceasta oricine altul, care după truda și pericolele îndurate și după biruința finală s-ar fi reîntors în cercul prietenilor și familiei lui? Domnul Isus nicidecum nu a fost indiferent față de participarea sufletească a altora. Dimpotrivă, El a dorit-o în timpul vieții Sale pe pământ, și a dus multă lipsă de ea, atunci când nu a găsit-o. Dar acum, înviat din morți, El apare în mijlocul ucenicilor Săi mai degrabă ca Unul care îi vizitează pentru o zi ca Biruiitor triumfal, și El discută cu ei mult mai mult despre lucrurile mărețe care îi interesa și care tocmai s-au

împlinit. Pentru mulți este mult mai greu să se folosească de o asemenea biruință cu o asemenea demnitate și liniște decât obținerea biruinței însăși. Vedem aici iarăși cum El știa „să aibă din belșug” și „să fie umplut”.

Lepădat în Samaria

Dar Isus știa și „să fie smerit”. Să-L privim de exemplu în mijlocul locuitorilor din Samaria, în evanghelia după Luca 9,51 și versetele următoare. De la început, conștient fiind de slava Sa personală, El Se așează în „zilele în care urma să fie luat la cer”. El pleacă pe drumul spre Ierusalim, și așa cum o persoană cu vază anunță apropierea sa, trimite mesageri înaintea Sa. Însă necredința samaritenilor schimbă totul; ei refuză să-L primească. Cât de mult s-a ostenit Ioan Botezătorul, ca totuși lui Mesia să I se pregătească o cărare dreaptă. Însă ei nu vor să pregătească o cărare dreaptă pentru picioarele Domnului slavei și Îl constrâng ca Cel lepădat să-Și găsească singur cărarea cea mai bună. Și cum acționează El acum? El ocupă imediat locul unui abject, fără să murmure câtuși de puțin, chiar și numai în inima Sa, din cauza aceasta. Așa ceva a trebuit El să aibă parte și în trecut. Atunci a fost prigonit în Betleem. Irod a încercat să-L omoare. Însă El a fost gata să trăiască în Nazaretul disprețuit, atunci când a fost lepădat ca cetățean al Betleemului. Începând de acum El poartă caracterul celui lepădat cu aceeași demnitate cum El mai înainte a purtat caracterul celui Măreț. În felul acesta Isus a știut „să fie smerit”.

Lepădat în Ierusalim

Același lucru găsim în evanghelia după Matei capitolul 21. El intră în Ierusalim ca „Fiu al lui David”; tot ce putea să-L caracterizeze în această demnitate glorioasă Îl înconjoară și Îl însoțește. Așa cum pe muntele transfigurării El a apărut în slava Sa cerească, așa apare El aici în slava Sa pământească. Din punct de vedere juridic El avea dreptul la această demnitate regală. Acum era momentul potrivit și El a știut să poarte cu demnitate această slavă. Dar necredința celor din Ierusalim, ca mai înainte a celor din Samaria, schimbă scena. El, Cel care a intrat în cetate ca Împărat, este practic imediat constrâns s-o părăsească, ca să-Și caute un loc de poposire peste noapte, acolo unde considera El că este cel mai potrivit. Și astfel El se găsește acum, știind „să fie smerit”, în afara Ierusalimului, ca odinioară în afara Samariei.

Ce desăvârșire! Dacă întunericul nu a biruit lumina slavei personale (Ioan 1) și oficiale (aici în Matei 21) a lui Hristos, aceasta oferă ocazie slavei Sale morale să strălucească mai plină de strălucire. Căci în sens moral nu este nimic mai frumos ca această legătură dintre smerirea de bună voie față de oameni și conștiința unei slăvi pătrunzătoare înaintea lui Dumnezeu.

Exemple din viața oamenilor lui Dumnezeu

Găsim exemple frumoase despre această legătură în viața unor credincioși:

1. Avraam

Avraam a fost de bună voie toată viața sa un străin printre canaaniți, neavând nici măcar un metru pătrat de pământ și nici nu voia să aibă. Dar când s-a oferit ocazia, el a înțeles să se

ridice deasupra împăraților, conștient fiind de demnitatea lui înaintea lui Dumnezeu și potrivit cu planul lui Dumnezeu.

2. Iacov

Iacov vorbește despre viața sa de străin, despre zilele anilor vieții sale, care a fost „puține la număr și rele”, și în felul acesta se face nimic înaintea lumii. Dar în același timp binecuvântează pe faraonul Egiptului, pe omul care în timpul acela era cel mai mare de pe pământ, știind foarte bine că în ochii lui Dumnezeu el însuși era „cel mai de preț”.

3. David

David cere pâine, și el o face fără să se rușineze. În același timp primește omagiul cuvenit unui împărat și ca să zicem așa primește din mâinile lui Abigail tributul supușilor lui.

4. Pavel

Pavel este legat cu lanțuri, un întemnițat în casa guvernatorului, și vorbește despre lanțurile sale; dar totodată lasă să se recunoască la curtea nobiliară și de către mai marii lumii romane, care îl înconjurau, ca de exemplu împăratul Agripa, că între ei el este omul binecuvântat, singurul om fericit.

Prin ce se obține această aptitudine?

Această legătură între smerirea de bună voie înaintea oamenilor și conștiența slavei și demnității înaintea lui Dumnezeu își găsește revelația cea mai sublimă, cea mai strălucitoare, da (dacă ne gândim cine era El), nesfârșită în Domnul nostru. Și în această aptitudine de a ști „să ai din belșug” și „să fii smerit”, „să fii sătul” și „să suferi lipsă”, mai este încă o frumusețe. Cine posedă această aptitudine, acela arată că el se preocupă mult mai mult cu ținta călătoriei decât cu călătoria însăși. Dacă inima noastră se gândește la călătoria însăși, atunci cu siguranță nu vom dori problemele ei și drumurile ei aride; dar în măsura în care privim ținta, vom putea să privim peste aceste lucruri. Nu este în toate acestea o învățătură profundă pentru noi?